

PESMI

Matej Bor

APATIJA

Pomlad je spet, a to pomlad ne znam
več k tebi, zemlja, kakor svoje dni,
ko znal sem biti s tabo čisto sam,
prisluškujoč, kako mi govori
skrivnost iz tebe. Tuj sem ti postal
in hladen gledam tvoja bujna čuda.
Zakaj, ne vem in niti vredno truda
se mi ne zdi, da bi razlog dognal.
Le kaj je to? Se je mladost mogoče
že izselila iz mojega srca,
da me ne mami potok, ki klokoče
pod vrbami, da resa, ki šumlja
mi pod nogami, me ne vabi več,
naj ležem vanjo. Svet se je prebudil,
a meni je tako, da bi šel leč
v samotni kot in bi temi ponudil
vse, kar imam, če sploh še kaj imam,
jaz, ki zemlje ljubiti več ne znam.

EKVINOKCIJ

Vse dni brezumno
maje se in guga
pod težo juga
spenjeni kanal

in buta, vrtoglav
od tega plesa,
ob breg, ki stresa
s sebe val na val.

Kdaj je minilo?
Je že res poletje
ob vse imetje —
je že prazna dlan?

Kdo ve. Nemara
pa ga tale barka,
sopeč ko starka
skoz turobni dan,

zdaj s sabo nosi.
Kam? O, ne vprašujmo,
ne preišljujmo.
Obrnimo stran.

IMPRESIJA I

Sèm v ta zaliv se je pripodil jug
na sivih krilih, ki zdaj prhutaje
vrše nad morjem. Splašena se maje
ob bregu barka, kadar mrzli duh
jeseni puhne vanjo. Po slemenih
vrh trnja in dračja in kamnitih mej
pa pinije, kot bi se po kolenih
plazile starke trudoma naprej.
Jug bič vihti, poletje pa ko plaha
kobila, ki se ji domov mudi,
samo še čaka, kdaj da ga zajaha
in ga čez mračno morje zapodi.

OBUP

Črn obup je gledal skozi okno
srečnega srea
in je rekel:
Kmalu bom jaz v njem doma.
In še preden je napočil dan,
je vkorakal
s svojim mračnim spremstvom vanj.

IMPRESIJA II

Spet je somrak in spet sem sam. V zalivu
se peni morje. Depresija z juga.
Tam spod na cesti voz. Na njem je truga.

Za koga?
Res ne vem — pa je vseeno.
Če se je naživel
do sitega,
bo ležal v nji pošteno,
zakaj prostorna je in dolga,
a življenje, kot vemò,
je tesno in kratkó.

JETNIK

Jetnik življenja, ki s seboj me žene,
rožljam z verigami skoz sivi čas.
Pot je še dolga: jih zdrobil bom jaz,
ali nazadnje bodo one mene?

NOVEMBER

Med nebom in gladino
morja ničesar ni,
le dež in neka misel,
ki tam medli
ko črna barka,
ki so jo pirati ugrábili,
in ko so videli njen črni tovor,
pohábili
in šli.
In zdaj je sama
in še vali, ki se pode
po morju naokrog,
od nje beže.

HVAR I

Kako ljubeznivo zatišje.
Sam.
Višina kariere: ničla.
Vsi bi radi kam više.
Toda kam?
Razlika je pičla.

SAMOTA

Jaz sem to uro tako sam,
da bi na oblake sédel
in odplul — toda kam?
O, ko bi vedel.
Saj je samota prav v tem,
prav v tem,
da ne veš, kam se ti hoče,
da si tuj vsemu in vsem
in da ni nikamor mogoče.

ZIVLJENJE

Življenje s seboj me žene,
z njim se borim,
in vem, da mu ne ubežim,
da ni rešitve — nobene,
da me bo gnalo s seboj,
dokler se mu zdi
in da me odloži
morda še nocoj.

HVAR II

Sončen dan
ko sončno veličanstvo
vstal je, ko minila so neurja,
vali beli
so vzdrhteli
kakor strune,
ki ubira jih
harfistka burja.
Jaz pa šel sem
skoz to sinje slavje,
gledajoč v prostranstvo,
in sem spraznil tri blesteče
čase sreče
na njegovo sončno veličanstvo.